

Кўнгил олиш

16:00 / 28.06.2021 1622

Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам бемор бўлган яхудийни кўргани борар эдилар.

Абу Бакр розияллоҳу анҳу кўр кампирнинг уйини супураг, овқатини пишириб берар эдилар.

Умар розиёллоҳу анҳу шаҳардаги оч қолиб ухлай олмаётган болаларга ўз елкаларида бир қоп ун кўтариб бориб уларга едирган эдилар.

Абдуллоҳ ибн Муборакроҳимаҳуллоҳ вафот қилди. Мискинлар эшиклари олдида қўйиб кетиладиган таомларни ким қўйиб кетаётганини билишмас эди. У зот вафот қилганидан сўнг таом келмай қўйди. Мискинлар билишдики, бу таомларни Абдуллоҳ ибн Муборак қўйиб кетар экан.

Ибн Таймияроҳимаҳуллоҳнинг энг ашаддий душмани вафот қилди. Шогирдлари ибн Таймияроҳимаҳуллоҳга хушхабар келтиришди. Ибн Таймияроҳимаҳуллоҳ шогирдларидан хафа бўлди ва дарҳол маййитнинг аҳлига бориб таъзия билдириб деди:

«Бизни отангиз деб билинг. Нима керак бўлса бизга айтинг муҳайё қиласиз!».

Уларнинг ҳаёти ана шундай эди. Аллоҳ улардан рози бўлган бўлсин!

Бир киши уйланди. Бир неча йиллардан сўнг завжаси овқат қилаётган пайтда ошхонага кирди. Овқатнинг мазасини тотиб кўрди. Овқат шур бўлган эди. У ғазабланмади, идишларни синдирамади, хотинини сўкмади, қайнонасини қизига овқат қилишни ўргатмаганликда айбламади.

Хотинининг елкасига қўлини қўйиб деди:

- Бугун менга янги келин бўлган вақтингни эслатдинг. Ўшанда овқат қилишни билмас эдинг. Овқатни тузини кўп солиб юборар эдинг.

Хотини сўради:

- Бугун ҳам овқат шур бўлибдими?

Эр деди:

- Ҳа. Аммо бу менга энг саодатли кунларимни эслатди!

У завжасининг кўнглини олди. Шу билан бирга ўз истагига гўзал услугуб билан эришди.

Инсонлар туйғуси ва қалбидан уларга азият берадиган нарсаларни олиб ташлашнинг савоби, кишилар ўтадиган йўлдан уларга азият берадиган нарсаларни олиб ташлашнинг савобидан кам эмас!

Абдулқодир Полвонов тайёрлади